

Barátom váratlan találkozót adott nekem a Máté-hegyi látónál. Tömegközlekedéssel indultam neki, de a busz a hegyre vezető úton, az utolsó kereszteződésnél lerobbant. Felrobbanni, azt nem tudott, mert hideg vízzé változott benne az összes benzin;
a motor tétován dobogni
kezdett, bepárasodtak az
ablakok és nedves moha
tört elő az ülésekből.
Az utasok szétszéledtek a
mezőn virágot szedni, a
sofőr, energikus alak, kopasz fején festett spirál,

Abért Miklós 53

EGY DOBBANÁS

Mándy Stefániának

kiszállt megátkozni a hegyet, de akármit mondott, az áldássá változott a száján. Végül fáradtan legyintett egyet, és leült az útszéli padra, ami lassan elügetett vele. A busz nekiállt körbetáncolni egy hatalmas fát, gyalog mentem hát tovább. Jól rácsaptam egy arra menő kígyó fejére, ettől bottá változott. Szomjamat az út melletti feketeszéderbokrokkal csillapítottam.

Jó lenne megírni a sétát magát is, mert olyan volt, mint a tú fokán átbújó hajókötél, de sajnos egy arra járó szufi tevévé változtatta bennem az egészséget. Ha noszogatom, furcsa, vad ritmust bög, a szemei pedig lassan kavicsná fehérednek, de nem beszél.

Ahogy felértem a látó közelébe, láttam, hogy egyedül vagyok. Nem sokan bírják ezt a magaslati levegőt. Persze a barátom sem jött el. Régi szokása ez a trükk, helyettest állít, vagy váratlan feladatot oldat meg velem. Ha nem nevetnék néha úgy, mint a tenger, mikor a dagály beszorítja a levegőt a part alá, nem is tudnám, él-e még.

Odamentem hát a tisztásra, és lenéztem a szélén a szakadékba, de a mélységtől visszakaptam a fejem. Lent apró, fehér alakok bontottak fel embereket, végtelen éles szikékkal és apró fűrészekkel. A lelket is le tudták fűrészelni az ember csontjáról, ahogy végeztek, rohantak tovább. Gondoltam, ha valaha visszanéznének, és meglátnák, mit művelnek, a rettenet szoborrá változtatná őket, de aztán észrevettem, hogy elektromos sóból van a testük, így védettek ez ellen is.

Bénueltság kúszott fel bennem, nagyon lassan léptem vissza, majd lerogytam egy ott álló, üres szék mellé. Ahogy belekapaszkodtam, éreztem, hogy gyökereket vertek a talajba a lábaim. A hegy viszonzásként köereket engedett a szék fájába, lassan, mintha viaszszobrot faragna a mélyére.

Hát hogyan beszéljen az ember egy székkal. Mögé álltam, és gyengéden húztam egyet rajta, mintha átölelném és egyben kibillenteném egyensúlyából a rajta ülőt. Szelíd hangjánál, ami olyan volt, mint a gyertyaláng, hirtelen megláttam, hogy a tűzrakó hely másik oldalán, ahova már a tűz heve is alig érne el, a székek hátat fordítva egy lány áll, és lehunytt szemmel szó valami láthatatlant.

Fiatal volt, de már őszült a fekete haja. Odamentem hozzá, és néztem, mit csinál. A levegőből szőtt függőleges szálakat. Ahogy vékony, gyakorlott kezeivel megtekerte, az ujjai hegyével simogatva mindig pendített is a szálon. Mégsem szólalt meg hang, sőt, egyre nagyobb csend lett a tisztáson.

- Miért nincs hang? – kérdeztem tőle. – Van hang, csak még nem hallod – mondta. Keskeny arcán a mosoly meleg volt, de nem akart hatni rám vele. – Mindannyian egy végtelen lassú, összesen egyet dobbanó szív felhangjai vagyunk. Egy élet, egy szívdobbanás. Minden akarat ennek az egy akaratnak a vágya. Én most visszaszövöm a felhangokat az őshangba. – Ebből megértettem, hogy terhes. – Akkor anyádat hordozod a méhedben? – Igen, ő pedig az ő anyját. Ők vezetik a kezemet, én pedig táplálom és hordozom őket. – De így senki nem hallja, amit alkotsz – mondtam. – Min méred le, hogy nem csinálsz e hibát a szövésben? – Ha elhibáznám, a múltban élő mesterek rázendítenének, és hirtelen klasszikus koncert lenne a tisztáson. Vagy rádió hangja szűrődne be. Vagy felfedeznének valami nagyon fontosat. De hallod, a csend egyre mélyebb és tisztább.

A kígyóbotot a tűzhelyre tettem, hogy ha fázik majd, meg tudjon melegedni kicsit. Mikor elindultam vissza, a Hold már lusta pontyként vergődött a tisztás sötét hálójában.